

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

ΤΟΥ ΙΩΝΑ ΛΗ

Έκει κάτω, μακριά, πολύ μακριά, έκει όπου τὰ βουνά τῆς Νορβηγίας διαγράφονται μέσα στο βάθος τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ, όπου οἱ γκρεμοί, οἱ βράχοι κ' οἱ πέτρες ἀναλαμβάνουν καί χρωματίζονται κάτ' ἀπ' τὸν ἥλιο, με παράδ' ἔξα βιολεὲ χρώματα, εἶχε τῆ φωλιά του ὁ μέγας αἰετός μέσα στὴν κουφάλα ἐνὸς ἀγρίου κ' ὀλόρθου βράχου.

Όταν, με τὰ χιράματα, πετοῦσε πὺ ψηλά ἀπ' ὄσο φτάνει τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου, ζητώντας τῆ λεία του, ὁ μέγας αἰετός μπορούσε καὶ διὰ κρινε κάτω στὴν πεδιάδα καὶ τὸ μικρότερο ζῶο πού σάλευε. Ἄρπαζε τὸ κασιμάκι πού τρελλό ἀπὸ εὐχαρίστηση ἐπαίξε στους βράχους, καὶ τὸ σήκωνε ψηλά, πολὺ ψηλά, γάντζωνε στὰ νύχια του τὸ λαγὸ, σκόρπιζε παντοῦ γύρω τὸν ἀφανισμό, τρώμαζε κ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους...

Γιὰ νὰ βρῆ τῆ λεία του, ὁ μέγας αἰετός διάσχισε ἑκατοντάδες λεῦγες, πάνω ἀπ' τοὺς γκρίζους κάμπους, τὰ σκοτεινὰ βουνά, τοὺς ἀγρούς βράχους καὶ τὰ μαύρα βράθρα.

Μιά μέρα γύριζε ἀπὸ ἕνα τέτοιο κυνήγι κρατώντας μέσ' στὰ νύχια του ἕνα πρόβατο πού τὸ προόριζε γιὰ τὸ μικρὸ του.

Όταν ἐξήγωσε στὴ φωλιά του, ἄρχισε νὰ χτυπάει με μανία τὰ φτερά του, ἐνῶ ἡ ἄρχα φωνὴ του ἀντήχησε πολλαπλασιασμένη ἀπὸ τὴν ἠχὸ τῶν φαρυγγίων τοῦ βουνοῦ.

Τὰ μεγάλα κλαδιά με τὰ ὀποία εἶχε στρωμένη τῆ φωλιά του εἶταν κομματιασμένα. Τῆ φωλιά του τὴν εἶχαν λεηλατήσει, τὴν εἶχαν καταστρέψει καὶ τὸν αἰετιδέα του, πού εἶχε ἄρχισι κίλας νὰ πετάει, τὸν αἰετιδέα του πού τὸ ράμφος καὶ τὰ νύχια του, χωρόντουσαν κάθε μέρα σὲ μεγαλύτερο θῆραμα, τοῦ τὸν εἶχαν ἄρπαξει! Ὁ αἰετός πέταξε τότε ψηλά, τόσο ψηλά πού οἱ τρομερές κραυγές του δὲν ἐτάραξαν καθόλου τὴν ἀπύρανη ἐρημία.

Ἄξαφνα, δυὸ κυνηγοί, πού βγήκαν ἀπὸ ἕνα δάσος όπου εἶταν κρυμένοι, ἀκούσαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἕνα θόρυβο κ' ἕνα σφύριγμα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κρημασμένον στὴν πλάτη του μέσα σ' ἕνα καλάθι, ἕναν μικρὸ αἰετό. Καί, ἐνῶ οἱ δυὸ κυνηγοὶ ἐπαιρναν τὸ μεγάλο δρόμο πού κατέβαινε πρὸς τὴς ἀγροπαύλεις τῆς πεδιάδος, ὁ αἰετός πετώντας πάντοτε δὲν τοὺς ἀφηνε διόλου ὄπὸ τὰ μάτια του. Τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ παιδί του!

Μέσ' ἀπ' τὴς γαλάζιες σχισμάδες τῶν νεφῶν, τὸ διαπεραστικὸ μάτι του εἶδε οἱ μὸλις ἑφτασαν οἱ δυὸ κυνηγοὶ στὴν αὐτὴ μιάς ἀγροπαύλειος, μικροὶ καὶ μεγάλοι μαζέφτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ καλάθι τους.

Κι' ὡς τὸ βράδυ ὁ αἰετός ἔμεινε ἐκεῖ, μέσα στὰ σύννεφα, με τὰ φτερά ὀρθάνοιχτα. Μόλις βράδιασε κατέβηκε πρὸς τὴ στέγη τῆς ἀγροπαύλειος καὶ μέσα στὴν σκοτεινὴ νύχτα, οἱ νοικατοροὶ τῆς ξεχώριζαν μιά παράξενη στιγγιὰ κραυγῆ.

Τὸ ξημέρωμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, σάν ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσώνει τὰ σύννεφα τῆς ἀνατολῆς, βῆκε τὸ μεγάλο αἰετὸ νὰ πεταίει ἀκόμα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπαυλὴ με τὰ μάτια του καρφωμένσ σ' ἕνα ὀρισμένο σημείο.

Σωριάστηκε ἀπάνω στὸ παιδί τῆς.

Ἄπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ αἰετός εἶδε πρὸς τὴν ὀρτα τοῦ σπιτιοῦ, τὸ παιδί τοῦ οἰκοδεσπότη νὰ κῆρη τὴν ἀξίνα μακριές ξυλινές σανίδες. Ἐνα σωρὸ παιδιὰ τὸν περιστοίχιζαν. Ἀργότερα, ὄταν ἡ μέρα ἀπλώθηκε γιὰ καλὰ, ἐβγαλαν στὴν αὐτὴ ἕνα μεγάλο κλουβί. Μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ κλουβιοῦ αὐτοῦ, ὁ μέγας αἰετός εἶδε τὸ μικρὸ του πού φτεροκοπιόταν τοῦ κάκου προσπαθώντας νὰ πετάξει.

Ἄφησαν τὸ κλουβί μέσ' στὴν αὐτὴ καὶ κανεὶς δὲ φάνηκε πιά.

Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε μέσα στὴ ζέστη τῆς ἡμέρας καί, πάνω ἀπὸ τὰ γαλάζια σύννεφα, ὁ αἰετός πετοῦσε χτυπώντας τὰ μεγάλα του φτερά, μὰ χωρίς νὰ παύει νὰ προσέχει ἀπὸ

τὸ ὕψος του κάθε κίνημα τοῦ αἰετιδέως του, ὁ ὁποῖος με τὸ κεφάλι τεταμένο, ὄρθωνε τὸ ράμφος του καὶ σφύριζε με μανία, ἐνῶ τὰ νύχια του γάντζωναν μ' ἀπελπισία στὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς του.

Τὸ μεσημέρι πέρασε. Κρυμμένος ἐκεῖ ψηλά, μέσα στὰ σύννεφα, ὁ αἰετός ξεκουραζόταν ἀπάνω στὰ φτερά του. Μυρίζόταν ὀλοένα. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ, αὐτὴ ἡ ἐρημὴ αὐλὴ, αὐτὴ ἡ ἀποκοιμημένη ἐπαυλὴ τοῦ φαίνόντουσαν ὀποια καὶ διπλασίασε τὴν προσοχὴ του.

Βῆκε τῆ φωλιά του χαλασμένη

Οἱ ἴσκιοι τῶν σπιτιῶν, τῶν δέντρων, τῶν ζῶων ἄρχισαν νὰ μεγαλώνουν. Ὅλη τὴν ἡμέρα, ὀλη αὐτὴ τὴν ὥραία ἡλιολουσμένη ἡμέρα, τὸ κλουβί παρατημένο μέσα στὴν ἐρημὴ αὐλὴ τὸν προσκαλοῦσε καὶ τὸν ἐφώναζε. Μὰ τὰ παιδιὰ τοῦ οἰκοδεσπότη παραμόνευαν πίσω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ με τὸ τουφεκὶ στὸ χέρι. Κι' ὁ αἰετός δὲν εἶχε ἀποφασίσει ἀκόμα νὰ τρέξη κοντὰ στὸ παιδί του.

Μόλις ἄρχισε νὰ βραδιάζει τὰ παιδιὰ τοῦ οἰκοδεσπότη ἄφισαν τὴς σκοπιές τους κ' ἔτρεξαν στὴν αὐλὴ, κοντὰ στὸ κλουβί κα' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ γελοῦν. Οἱ μεγάλοι βγήκαν ἐπίσης ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆ κ' ἄρχισαν τὴς συνθησιμένες τους ἀσχολίες.

Μέσ' τὸ λαμπρὸ καὶ ἠτυχο δειλινὸ, ἡ νύφη τοῦ οἰκοδεσπότη ἄφησε τὸ μαρὸ τῆς ἀπάνω σ' ἕνα κανὶ πού μὸλις τὸ εἶχαν πλέξει καὶ τῶχαν βγαλμένο στὸν ἥλιο γιὰ ν' ἀσπρίσει καὶ πῆγε νὰ τελειώση τὴ μπουγάδα τῆς κοντὰ στὸ πηγάδι.

Ἄξαφνα ἕνας ἴσκιος, ἕνας ἴσκιος σάν ἀστραπὴ, ἔσκιωσε τὸν ἠτυχο ἀέρα. Τῆ σιωπὴ τὴν ἐτάραξε ἕνας ξεχωριστὸς θόρυβος συνοδευόμενος ἀπὸ φτεροκοπήματα. Ἡ νέα γυναίκα ἔστρεψε ζασηὰ πίσω τῆς. Ἐνα τεράστιο πουλί πού μὸλις εἶχε ἀγγίξει τὴ γῆ, ἐφαννέβαινε πάλι πρὸς τὸν οὐρανὸ. Ἄνορθῶθηκε, χωρίς κὰν ν' ἀφήσει τὰ μουκαμένα ρουῖχα πού κρατοῦσε στὰ χέρια, παιχνωμένη ἀπὸ τῆς αἰετιδέας. Τὸ ἀρκακικὸ πουλί εἶχε ἄρπαξει με τὰ νύχια του τὸ παιδί τῆς καὶ τὸ σήκωνε ψηλά μαζὶ του. Ἡ μητέρα παρακολούθησε τὴ σκηνὴ αὐτὴ με βλέμμα φρικτῆ. Ἄλλοῖομο! Ὁ αἰετός εἶχε ἐκδικηθῆ!...

Τότε ξετρελλαμένη, με τὴν καρδιὰ συντριμμένη ἀπὸ τὴν ἀγνία ὀρημος πρὸς τὸ κλουβί, ἄρταξε τὸν αἰετιδέα, καί, με θῆρηους καὶ κραυγές, τὸν ὕψωσε με τὰ δυὸ τῆς χέρια πάνω ἀπ' τὸ κῆφίλι τῆς. Οὔτε ἐνοιθε κὰν τὰ λυσσασμένα ραμφίσματα καὶ τὴς νυχιές τοῦ αἰετιδέως πού τῆς καταμάτωναν τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπο.

Ὁ μέγας αἰετός διάκοψε γιὰ μιά στιγγιὰ τὸ πέταμά του καὶ ἡ νέα γυναίκα πού ἔκλεινε τὰ μάτια τῆς σὲ κάθε σάλεμα τῶν φτερῶν του, μπόρεσε νὰ τὸν δει πού ἄρχισε πάλι νὰ κατεβαίνει.

Οἱ δυὸ ἀπελπισμένες μητέρες, ὁ αἰετός κ' ἡ γυναίκα, εἶχαν ἐνοήσει ἡ μιά τὴν ἄλλη.

Ὁ αἰετός κατέβαινε ἀργά, ἀργά, πρὸς τὴν αὐτὴ. Ἡ μητέρα τότε ἄφησε τὸν αἰετιδέα, ἔκανε μερικὰ βήματα μπροστὰ καὶ σωριάστηκε ἀνάσθητη-μπρὸς στὸ παιδί τῆς πού ὁ αἰετός τὸ εἶχε ἀποθέσει ἀπάνω στὸ χῶμα.

Μὰ τὴ στιγγιὰ πού ὁ αἰετός ἄρχισε πάλι νὰ ὕψωνεται πρὸς τὸ διάστημα, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπὸ τὴν ὀρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ μέγας αἰετός ἔπεσε ἀψυχος, με τὰ φτερά διάπλατα ἀνοιγμένα ἀπάνω στὴ γλῶη, ἐνῶ ὁ αἰετιδὸς ἐλείθθηρος πιά, μ' ἕνα πέταμα γοργὸ ἄρχισε ν' ἀνοίγεται, πάνω ἀπ' τὴς κορυφές τῶν δέντρων πρὸς τὸ ἀπέραντο βασιλείου του.

Ἰωνᾶς Λη